

ULOMAK BR. 1

Svaka stvar ima svoju boju. Svaki osjećaj ima svoju boju. Tišina je bijela. Zapravo ne podnosim bijelu boju: ona je prostorno neomeđena. Bijela je boja ključna u nekoliko izreka, provesti bijelu noć znači ne spavati, drugi izraz kaže da ne postigneš željeno, vitlaš li bijelom zastavom znači da se predaješ, onda kad ostavljaš prazan, bijeli papir, onda pak da imaš bijelu, odnosno sijedu vlas ... Dapače, bijela uopće nije boja. Nije ništa, poput tišine. Bez riječi, bezglasna. Tiho, bijelo. Ne podnosim ni tišinu ni samoću, što je isto. Osjetim bol malo ponad želuca ili u želucu, ni sam ne znam, i ta me bol potakne da skočim na svoj skuter, sav već uništen i bez kočnica — kad ću ga više dati popraviti? — te da besciljno tumaram i mjerkam cure koje susrećem kako bih znao da nisam sam. Uzvratii mi koja pogled, znači da postojim.

Zašto sam takav? Eto, gubim se jer ne znam biti sam. Trebam ... ma ni sam ne znam što trebam. Užas! Zauzvrat imam iPod. E da, jer kad izađeš iz kuće i znaš da te čeka školski dan okusa prašnjava asfalta, a onda dosadni niz sastavljen od zadaće, roditelja i psa, pa opet sve to isto dok vas smrt ne rastavi, može te spasiti samo pravi nosač zvuka. Tutneš slušalice u uši i uđeš u drugu dimenziju. Pronađeš osjećaj koji ima pravu boju. Osjetim li potrebu za ljubavi, pustim rock. Moram li se napuniti, čisti heavy metal. Moram li podići samopouzdanje, slušam rap i razne bedastoće, ponajviše prostote. I tako nisam sam, nisam u bijelome. Netko mi pravi društvo i daje boju mojemu danu.

Ovo zvuči kao da se dosađujem. Ma ne, imao bih ja tisuću planova, deset tisuća želja, milijun snova koje bi trebalo ostvariti, milijardu stvari započeti. Pa ipak ne uspijevam započeti ni jednu jedinu, jer nikoga ne zanima. A onda sam sebe pitam, Leo, ma čemu ti sve to? Okani se, uživaj u ovome što imaš.

Život je samo jedan i kad ga ispuni bjelina moj je kompjuter najbolje sredstvo da ga obojim: uvijek se nađe netko s kim ću popričati. Moj je nickname Gusar, kao Johnny Depp. Naime, velika mi je prednost što znam slušati. Dobro se osjećam kad slušam. Ili pak sjedam na svoj skuter bez kočnica i besciljno lutam.

Kad pak imam cilj odem do Nike, odsviramo koju, on na svojem basu, ja na električnoj gitari. Jednoga ćemo dana biti poznati, imat ćemo svoj bend, nazvat ćemo ga Galija. Niko mi govori da bih trebao pjevati jer imam lijep glas, ali ja se sramim. Uz gitaru pjevaju prsti, a oni se nikad ne zacrvene. I nitko neće izviždati gitariste, dok pjevača međutim...

Ne može li Niko, ja se s ostalima nalazim na stajalištu autobusa ispred škole gdje je već svaki zaljubljeni dečko objavio svijetu svoju ljubav. Ondje je uvijek netko, naiđe i pokoja djevojka. Ponekad svrati i Beatrice, a ja na stajalište autobusa ispred škole odlazim zbog nje.

Čudno je to. Ujutro se nikome ne da biti u školi, a popodne su tamo svi. Zato što tad nema vampira, što je drugo ime za profesore: krvopije odlaze kući iiii se zatvaraju u svoje sarkofage u očekivanju novih žrtava. Premda, za razliku od vampira, profesori djeluju danju.

Naiđe li ispred škole Beatrice, to je već nešto posve drugo. Kad širom otvori svoje zelene oči prekriju joj lice. Kad raspusti crvenu kosu kao da me obasja zora. Malo riječi, sve odmjerene. Da je uspoređujem s filmom, taj žanr još bi trebalo izmisliti. Da je uspoređujem s mirisom: ranojutarnji pijesak, kad je plaža još sama s morem. Boja?

Beatrice je crvena. Kao što je ljubav crvena. Oluja. Uragan koji te pomete. Potres koji ti tijelo raznese u komadiće. Tako se osjećam svaki put kad je vidim. Ona to još ne zna, ali jednog od ovih dana ću joj svakako reći.

Da, jednog od ovih dana ću joj reći da je ona stvorena za mene, a ja za nju. I onda se više nema kud: kad sazna, sve će biti savršeno kao na filmu. Moram samo pronaći pravi trenutak i prikladnu frizuru. Jer mislim da je problem ponajviše moja kosa. Da me Beatrice zamoli, odrezao bih je. No ako zato izgubim snagu poput ovoga u priči? Nikako, Gusar si ne može odrezati kosu. Kao što ni lav bez grive nije lav. Nije moje ime uzalud Leo.

ULOMAK BR. 2

T9 je izum 21. stoljeća. Uštedi ti puno vremena i nasmijava te, jer kad ti napišeš jednu riječ, on je prepozna kao neku drugu koja je često upravo ona suprotna. Na primjer, napišem „sorry“, a pojavi se riječ „strah“. To je neobična podudarnost jer se uvijek jako bojim kad se moram ispričati za nešto.

Sviđa mi se T9. Tko zna je li za usklađivanje svih onih rima Dante imao nešto poput T9. Ne razumijem otkud neki ljudi izvlače to što znaju raditi. Očito su za to predodređeni. Ja još ne znam napraviti ništa veliko, no vjerujem u sebe. Profesorica iz engleskog kaže: „Ima sposobnosti, ali se ne trudi.“ Eto, imam sposobnosti, mogu se baviti koječime samo se još ni za što nisam odlučio pa se i ne trudim. Mogao bih biti Dante, Michelangelo, Einstein, Eminem ili Jovanotti, ne znam još. Trebao bih pokušati otkriti.

Kad slušam Sanjara¹, izgleda da bih morao pronaći svoj san i pretvoriti ga u projekt. Moram ga pitati kako da nađem svoj san. Pitao bih ga, no ne da mi se jer bih mu time dao za pravo. Osim toga, ta pomama za životnim snom u šesnaestoj godini mi ne odgovara. Ma kako bilo, uvjeren sam da je u mojem snu i Beatrice².

Kad smo već kod toga, na moju poruku nije odgovorila i tužan sam, mislio sam da će je bar Dante dirnuti. Želudac mi se stišće, a srce ispunja bjelina. Kao da me sama Beatrice želi korektorom zbrisati s lica zemlje. Osjećam se poput pravopisne pogreške. Kao „e“ bez naglaska, ili „o“ ili „h“. Jedan potez korektorom i mene nema, nestao kao sve pogreške. List ostaje bijel, čist, i nitko ne primjećuje bol skrivenu iza te bijele površine.

Poezija je glupost u stihu. Uh, Dante, goni se...!

1 Sanjar – nadimak jednog profesora

2 Beatrice – djevojka u koju je pripovjedač zaljubljen, ujedno i ime žene kojoj Dante piše pjesme i posvećuje joj cijelu Božanstvenu komediju

ULOMAK BR. 3

Nakon što me je bar pola sata pustio da jecam (provala jada sadržava dvostruku količinu slane vode ...), Sanjar prekine tišinu koja slijedi za plačem kao što se pijesak tiho valja poslije žestoke oluje.

"Ispričat ću ti jednu priču." To reče i pruži mi papirnati rupčić (s mirisom vanilije ...).

"Jedan se moj prijatelj posvađao s ocem. Jako ga je volio, ali taj put je izgubio strpljenje i poslao ga je k vragu. Navečer su sjeli za stol i otac mu je pokušao nešto reći, ali sin ustane i bez riječi ode. Nije ga htio ni poslušati. Moj se prijatelj osjećao moćnim. Pobijedio je, imao je pravo. Dan poslije, očevu je mjesto za stolom bilo prazno. Otac je doživio srčani udar. Tako su se rastali. Bez riječi.

Kako je on to mogao znati? Otad moj prijatelj nema mira zbog te pogreške, stidi se kao da je najgori ubojica. Znaš koji je bio razlog zbog kojega si moj prijatelj nikada neće oprostiti što je odbio ocu posljednje zbogom?"

Odmahujem glavom dok ispuhujem nos.

"Otac mu je u trenutku srdžbe rekao da je bijednik, da je izabrao posao od kojega ne može živjeti, dok je on sam imao dobro uhodan posao koji je sin mirne duše mogao naslijediti. Sada ti meni reci, nije li to nešto čega bi se trebalo stidjeti i od čega bi trebalo bježati?"

Malo sam oklijevao prije nego što sam odgovorio na pitanje.

"Kako je vaš prijatelj to prebolio, profesore?"

Sanjar bijesno udari nogom odbačenu limenku.

"Suživio se s time. Svjestan da je to jedini način. Sam je sebi obećao da neće propustiti nijednu priliku da nanovo uspostavi odnos koji se iz više ili manje važnog razloga pogoršao. Uvijek se da nešto napraviti."

Već sam bolje. Zbog jedne pogreške, želio sam da u životu postoji tipka "vрати". Život je, međutim, nema. Unatoč svemu život ide naprijed i svira svoje, htio ti to ili ne, možeš samo pojačati ili sniziti ton. I moraš plesati. Najbolje što znaš. Ipak, nekako se sada manje bojim. U razmišljanju me prekinuo Sanjar.

"Svi se zbog nečega stidimo. Svi smo jednom pobjegli, Leo. Po tome smo ljudi. Tek kad smo na lice urezali nešto zbog čega se sramimo, nage lice poprima prirodan izraz ..." "Plačete li kada, profesore?"

Sanjar šuti.

"Svaki put kad režem luk"

Prasnem u smijeh iako je dosjetka jadna. Uvučem kroz nos i uspijevam zaustaviti preostale suze što su navirale.

"Prirodno je bojati se. Kao što je prirodno plakati. Ne znači to da smo kukavice. Kukavica si kad se ponašaš kao da se ništa ne događa, kad okrećeš glavu na drugu stranu. Kad te nije briga. Vjerujem da si pobjegao. Vjerujem da te raspizdilo" - rekao je raspizdilo! - "i ti sam sebe i svi ostali. I to je normalno. Ali ako pizdiš oko svega" - dva puta - "to neće izliječiti Beatrice. Možeš pizditi" - i tri - "do iznemoglosti. Jednom sam u nekoj knjizi pročitao da ljubav ne postoji zato da nas usreći, nego da nam pokaže koliko boli možemo podnijeti."

Nakratko zavlada muk.

"Ali ja sam pobjegao! Ja koji bih trebao biti spreman umrijeti kako bi ona ozdravila!"

Sanjar upre pogled u mene.

"Griješiš, Leo, zrelost ne pokazuješ željom da umreš za plemenitu stvar, nego da ponizno za nju živiš. Usreći je."

I dalje šutim. Netko iz moje nutrine izlazi na svjetlo dana. Netko tko je ondje bio skriven, ranjen i vapio za pomoći možda se napokon odlučio uhvatiti u koštac s dinosaurima. U ovome času prelazim iz kamenoga doba u željezno. Korak nije velik, al' osjećam da imam oružje spremno za borbu s nemanima života. Osjećaj je jači od željeznog oklopa i vatre u meni za koje sam vjerovao da sam ih stvorio svojim bijesom. Ovo je drukčija snaga, ovaj novi mi se čvrsto pripio uz kožu i čini je prozirnou, jakou, elastičnou. (...)